

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2001 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Antymonopolowy

w składzie następującym:

Przewodniczący-Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant apl. Marcin Kołakowski

po rozpoznaniu w dniu 7.11.2001 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa T. Spółka z ograniczona odpowiedzialnością w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

zainteresowany: Energetyka P. Spółka Akcyjna

o zawarcie umowy

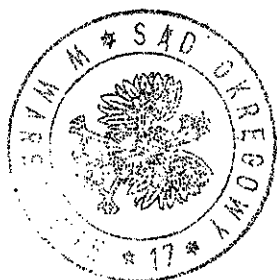
na skutek odwołania powoda od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13.11.2000 r.

1) oddała odwołanie

2) zasądza od T. Spółki z ograniczona odpowiedzialnością w Krakowie na rzecz:

a) Skarbu Państwa Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście zł) tytułem kosztów postępowania,

b) Energetyki P. Spółki Akcyjnej w P. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście) tytułem kosztów postępowania.

/-i SSO Bogdan Gierzyński

N. ...
.....
.....

Uzasadnienie:

Decyzją z dnia 13.11.2000 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, że na zainteresowanej Energetyce P. S.A. nie ciąży obowiązek zawarcia umowy o świadczenie usług przesyłowych z powodem- T. Sp. z o.o.

Swoją Decyzję pozwany oparł na ustaleniu, że w dniu 4 stycznia 2000 r. T. Sp. z o.o. zawarła z G. Zakładem Elektroenergetycznym S.A. umowę sprzedaży energii elektrycznej do wymienionych w umowie obiektów położonych na terenie całego kraju. Zgodnie z § 3 tej umowy powód zobowiązał się do „odbioru energii elektrycznej (...) korzystając z sieci elektroenergetycznej przedsiębiorstwa sieciowego świadczącego usługę przesyłową właściwego dla miejsca przyłączenia... ”.

W dniu 6 marca 2000 r. oraz w dniu 31 marca 2000 r. zostały zawarte pomiędzy powodem a zainteresowaną umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych do obiektu położonego w P. przy ul. S. Zawarcie powyższych umów nastąpiło wskutek „wykorzystania przez EP S.A. sytuacji ekonomicznej spółki T. Sp. z o.o.”.

Pismem z dnia 29 maja 2000 r. powód wypowiedział powyższą umowę domagając się zawarcia umowy o świadczenie usług przesyłowych energii elektrycznej zakupionej w G. Zakładzie Elektroenergetycznym S.A., a następnie zwrócił się do zainteresowanej z prośbą o „kontynuowanie dostaw energii elektrycznej (...) do czasu rozstrzygnięcia treści stosunku prawnego łączącego strony”. Powód wywodził, że zakupił ponad 40 GWh energii elektrycznej i zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6.08.1998 r. w sprawie harmonogramu uzyskiwania przez poszczególne grupy odbiorców prawa do korzystania z usług

przesyłowych (Dz. U. Nr 107, poz. 671) służy mu prawo do żądania zawarcia takiej umowy.

Zainteresowana odmawiała zawarcia takiej umowy wywodząc, że podana przez powoda ilość energii, która ma być na jej podstawie przesyłana wynosi zaledwie 4,65 GWh, zaś pozostała ilość energii będzie przesyłana na podstawie umów z innymi podmiotami.

W tej sytuacji powód wystąpił w dniu 3.07.2000 r. do pozwanego o rozstrzygnięcie sporu z zainteresowana o rozstrzygnięcie sporu dotyczącego ustalenia warunków przesyłowych.

Wydając przedmiotową Decyzję pozwany podzielił w całości stanowisko zainteresowanej przyjmując, że dla prawo do żądania zawarcia umowy o usługi przesyłowe służy podmiotowi, który zamierza przesyłać za pośrednictwem jednego podmiotu powyżej 40 GWh rocznie, zaś powód za pośrednictwem zainteresowanej zamierza przesyłać jedynie 4,65 GWh.

Od Decyzji tej powód wniósł odwołanie wnosząc o jej zmianę i ustalenie, że roczna wielkość rocznych zakupów energii elektrycznej dokonywanych przez odbiorcę energii elektrycznej jest ustalana w oparciu o łączną wielkość rocznych zakupów energii elektrycznej dokonywanych przez tego samego odbiorcę energii elektrycznej i że obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego powstaje z chwilą, gdy odbiorca energii elektrycznej dokonuje rocznych zakupów energii elektrycznej w wielkości powyżej określonej w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 6 sierpnia 1998 roku w sprawie harmonogramu uzyskiwania przez poszczególne grupy odbiorców prawa do korzystania z usług przesyłowych lub o jej uchylenie.

Powód zarzucił, że pozwany naruszył przepisy prawa materialnego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię §5 w związku z § 3 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 sierpnia 1998

roku w sprawie harmonogramu uzyskiwania przez poszczególne grupy odbiorców prawa do korzystania z usług przesyłowych, polegającą na przyjęciu, iż obowiązek świadczenia usług przesyłowych ze strony przedsiębiorstwa energetycznego dotyczy tylko ilości energii elektrycznej, która ma być przesyłana jego sieciami i która to wielkość rocznych zakupów energii elektrycznej, powinna być określona we wniosku o zawarcie umowy o świadczenie usług przesyłowych skierowanym do określonego przedsiębiorstwa energetycznego.

Zdaniem odwołującego się powyższe rozporządzenie nic daje podstaw do przyjęcia, podstawą dla istnienia obowiązku zawarcia umowy o usługi przesyłowej jest ilość energii przesyłana siecią danego przedsiębiorstwa energetycznego. Taka interpretacja jest krzywdząca dla odbiorcy energii elektrycznej i nie wynika z jej literalnego brzmienia.

Zdaniem powoda odbiorca uzyskuje prawo do świadczeni przesyłowych w znaczeniu podmiotowym, a nie jego poszczególne obiekty.

Wykładnia dokonana przez pozwanego prowadzi, w ocenie powoda, do kształtowania prawa w zależności od potrzeb interesu przedsiębiorstw energetycznych i w żaden sposób nie zapewnia ochrony praw odbiorców energii elektrycznej, które to prawa zostały im przyznane właśnie w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 6 sierpnia 1998 roku.

Dodatkowo powód zarzucił, że pozwany wyznaczył odległy termin na załatwienie niniejszej sprawy do dnia 4 listopada 2000 roku, uzasadniając to koniecznością uzyskania interpretacji Ministra Gospodarki, mimo że sam był władny dokonać w tym zakresie wykładni prawa.

Spowodowało to niepotrzebną stratę czasu, gdyż spór między stronami miał charakter prawny i postępowanie nie wymagało prowadzenia postępowania dowodowego. Naruszało to zasady szybkości i prostoty (art.12 k.p.a.).

-95-

Dodatkowo powód zarzucił, że pozwany naruszył w trakcie postępowania zasady praworządności (art.6 i art.7 k.p.a.), zasady uwzględniana interesu społecznego i słusznego interesu obywateli.

Zdaniem powoda, na gruncie prawa energetycznego interes zbiorowy, interes społeczny ma szczególne znaczenie i stosując zasadę uwzględniania interesu społecznego organ administracyjny musi uwzględniać cele wskazane w art. 1 ust. 2 prawa energetycznego.

Naruszona pozostała, zdaniem pozwanego również zasady prawdy obiektywnej (art.7 k.p.a.), gdyż wbrew zasadzie oficjalności organ administracyjny nie przedsięwziął żadnych kroków zmierzających do wyjaśnienia skomplikowanej sytuacji poza żądaniem zajęcia przez uczestników postępowania stanowiska w sprawie, które i tak znalazły uprzednio odzwierciedlenie załącznikach do złożonych wniosków, a także uzależnienia treści decyzji od wykładni przepisów, która miała być udzielona przez Ministra Gospodarki, z której to wykładni w końcowym orzeczeniu Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie skorzystał, a nawet się w żaden sposób do niej nie ustosunkował. Nie wyznaczono rozprawy administracyjnej, dla realizacji zasady przekonywania, mimo, iż zachodziły ku temu przesłanki.

Ponadto została też naruszona zasada pogłębionego zaufania obywateli do organów Państwa (art.8 k.p.a.).

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, podtrzymując stanowisko zawarte w decyzji.

Zainteresowana wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów według norm przepisanych i podniosła, że zarówno brzmienie przepisów jak i ratio legis regulacji przemawiają za tym, iż obowiązek świadczenia usług przesyłowych dotyczy tylko takiej ilości energii, jaka ma być przesyłana sieciami przedsiębiorstwa przesyłowego. Przyjęcie innej interpretacji zakłada nieracjonalność ustawodawcy, który nakładałby w przeciwnym

razie na adresata normy , w tym przypadku przedsiębiorstwo energetyczne, obowiązek niemożliwy do spełnienia , a polegający na wyegzekwowaniu od odbiorcy informacji na temat warunków handlowych wszystkich umów kupna energii zawieranych przez odbiorcę ze wszystkimi możliwymi dostawcami energii w kraju.

Sąd Antymonopolowy zważył co następuje:

Okoliczności faktyczne sprawy nie są sporne pomiędzy stronami, a w szczególności, że umowa powoda z G. Zakładem Elektroenergetycznym S.A. przewidywała zakup ponad 40 GWh energii elektrycznej rocznie i że z tej ilości jedynie 4,64 GWh miało być przesyłane za pośrednictwem sieci zainteresowanej i takie też ilość wskazano we wniosku o zawarciu umowy o usługi przesyłowe.

Spór pomiędzy stronami ma zatem charakter sporu prawnego na tle interpretacji § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6.08.1998 r. w sprawie harmonogramu uzyskiwania przez poszczególne grupy odbiorców prawa do korzystania z usług przesyłowych (Dz. U. Nr 107, poz. 671).

W ocenie Sądu Antymonopolowego wykładnia tego przepisu dokonana przez pozwanego i zainteresowaną jest prawidłowa. W myśl jego treści odbiorcy dokonujący rocznych zakupów energii elektrycznej w wielkości nie mniejszej niż 40 GWh - uzyskują prawo do korzystania z usług przesyłowych z dniem 1 stycznia 2000 r. Przepis ten odnosi się do odbiorców w rozumieniu definicji zawartej w art.3 pkt 13 ustawy z dnia 10.04.1997 r. prawo energetyczne (Dz.U. Nr 54, poz. 348 z późn. zm.) , a więc każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym.

Pojęcie to jest zatem szersze niż zawarte np. w art. 605 k.c. i odnosi się zarówno do umów kupna (dostawy) energii ale również umów o przyłączenie i umów przesyłowych.

Bezspornie rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 6.08.1998 r. w sprawie harmonogramu uzyskiwania przez poszczególne grupy odbiorców prawa do korzystania z usług przesyłowych co jasno wynika z jego treści jak również delegacji do jego wydania zawartej w art. 65 prawa energetycznego, ma charakter normy przejściowej, której celem jest umożliwienie przedsiębiorstwom energetycznym, a zwłaszcza przedsiębiorstwom świadczącym usługi przesyłowe stworzenie infrastruktury (technicznej i organizacyjnej) niezbędnej dla realizacji prawa odbiorcy do swobodnego wyboru dostawcy energii.

Z tego też względu, należy podzielić pogląd pozwanego, że prawo do korzystania z usług przesyłowych dotyczy podmiotów, które w określonych przepisami okresach czasu zakupują i przesyłają za pośrednictwem przedsiębiorstwa przesyłowego wymienione ilości energii.

Odmierna wykładnia powodowałaby, że przedsiębiorstwo przesyłowe nie dysponując żadnymi możliwościami weryfikacji faktycznej ilości kupowanej energii (i przesyłanej za pośrednictwem osób trzecich). Zmuszone byłoby zawierać umowy o usługi przesyłowe praktycznie z każdym, co czyniłoby zawarte w rozporządzeniu ograniczenie, całkowicie fikcyjnym.

Należy także zauważyć, że efektywność nakładów na infrastrukturę niezbędną dla świadczenia usług przesyłowych jest ściśle powiązana z ilością przesyłanej energii.

Całkowita ilość kupowanej przez podmiot energii nie ma zatem wpływu na niezbędne nakłady przedsiębiorstwa energetycznego świadczącego usługi przesyłowe, o ile energia ta nie jest przesyłana za jego pośrednictwem.

Zważyć ponadto należało, że dokonanie wykładni § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6.08.1998 r. w sprawie harmonogramu uzyskiwania przez poszczególne grupy odbiorców prawa do korzystania z usług przesyłowych leżało w kompetencji pozwanego i zbędne było zwracanie się w tej sprawie do Ministra Gospodarki. Działanie to wprawdzie niepotrzebnie przedłużyło postępowanie, jednak nie miało wpływu na trafność rozstrzygnięcia.

Za gołosłowne należy natomiast uznać zarzuty powoda dotyczące naruszenia zasad: praworządności (art.6 i art.7 k.p.a.), uwzględniana interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, prawdy obiektywnej (art.7 k.p.a.) oraz pogłębionego zaufania obywateli do organów Państwa (art.8 k.p.a.).

Skoro ustalenia odnośnie stanu faktycznego nie były przedmiotem zarzutów odwołania, zarzut naruszenia zasady prawdy obiektywnej jest absurdalny, zwłaszcza, że nie wskazuje jakie okoliczności zostały ustalone w sposób niegodny z prawdą. Skoro, w niniejszej sprawie, strony różniły się jedynie co do wykładni konkretnej normy prawnej, i spór ten był wyraźnie zarysowany i poparty przedstawioną na piśmie argumentacją, zbędne było podejmowanie dodatkowych czynności, w tym przeprowadzanie rozprawy administracyjnej.

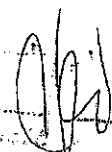
Dokonana wykładnia prawa, w ocenie Sądu Antymonopolowego, jest prawidłowa i uwzględnia interes społeczny. Zachowanie okresu przejściowego powoduje zmniejszenie kosztów adaptacji istniejącego systemu przesyłowego, co jest korzystne dla konsumentów.

Z tych względów odwołanie należało oddalić jako bezzasadne (art. 479³⁴ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu (art.98 k.p.c.).

/-/ SSO Bogdan Gierzyński

Podpis:
Za: